

Tóth Imre

Az olvasóhoz

Kinyitom a könyvet, beleolvasok a könyvbe. Azt írja, Wallenberg tényleg a harminchat igaz ember egyike volt. Azt is írja, hogy új Nap kel fel északon, amelynek fénye soha nem látott lesz. Besüt az elhagyott könyvtárba, keresztül a homályos ablakon. Szerzők szelleme táncol, karonfogva cikázó porszemekkel.

Reggel van, csalódott vagyok és fáradt. Ahogy emelkedik a melléknep, látom kísérőit, ahogy legyező alakba fejlődnek, mint rohanó kutyafalka, vagy mint támadó alakzatok. Nem nyitom ki többé azt a könyvet. Eldobom műszereim, nincs már szükségem rájuk. Nehezen telik az idő, az idegen testben. Érzem, ahogy visszatér a helyettes lélek, és én lassan távozom. Csak arra gondolok, ami valódi volt. Maradék emlékek, kőszá emlékiratok könyve. Így is jó. Változom.

Nézem, ahogy futnak a képek, poros ruhájukban a napok. Végül, az órség szeme láttára, az idő leszáll az égből, és a színhelyen megáll. Akkor aztán elkövetkezik végre a középnap dele.

Rendezői változat

A lemenő nap utolsó sugaraira ébredtem, amikor bement a rádió, hogy egy istennek tetsző tárgy közelít a föld felé. Gyorsan felöltöztem, és kifényesítettem a cipőm, mert már régóta vártam, hogy találkozzunk a közeli kávézóban.